

خاطراتی از جبهه مقاومت اسلامی در گفت‌وگوی «جوان» با جانباز فرشید عزیزی

شهید حاجی زاده با شلیک دقیق تک‌تیرانداز داعشی را شکار کرد

جانباز عزیزی هنگام حضور در جبهه مقاومت اسلامی

شکوفه‌زمانی
جانباز فرشید عزیزی از رزمندگان مدافع حرم است که دو بار به جبهه سوریه اعزام شد و بار دوم در عملیات خان طومان به شدت مجروح شد. او با زد دست دادن یکی از پاها و قطع انگشتان دست‌هایش، به درجه ۷۰ درصد جانبازی نایل گردید، اما خودش می‌گوید که حاضر است همین الان باز به دفاع از حرم برود و حال و هوای آن روزها را مجدداً تجربه کند. جانباز عزیزی خاطرات جالبی از حضور در جبهه دفاع از حرم دارد که در گفت‌وگو با ما بخشی از این خاطرات را بیان کرده است.

چطور شد که مدافع حرم شدید؟
من سال ۸۵ به عضویت سپاه در آمدم. بعد از دوران آموزشی وارد گردان تکاوری شدم که تازه تشکیل شده بود. من و شهیدان حاجی‌زاده و صحرایی جزو نفرات اول بودیم که وارد این گردان شدیم و در سال ۹۴ حضرت زینب(س) ما را طلبید و توانستیم به سوریه برویم.

چند بار اعزام شدید؟ و محرومیت‌تان کجا رقم خورد؟

در اعزام اول که فرمانده گروهان بودم، به مدت ۷۰ روز در سوریه بودم و در چند عملیات حضور داشتم. در این اعزام با افرادی مثل شهید مرادخانی که فرمانده گردانمان بود و شهید شیخ‌السلام و شهیدای دیگر همراه بودم. اعزام دوم در سال ۱۳۹۵ بود و ما را بعد از اعزام اولم بود. این بار ۱۵ روز در منطقه بودم که مجروح شدم. عدم خوردن آن روزها در منطقه خان طومان در فضای آتش پس بودیم و فکر نمی‌کردیم که دشمن آن را نقض کند. اما داعشی‌ها با حمله ناچوانمردانه آتش پس را نقض کردند و ۱۲ تن از دوستانم به شهادت رسیدند. بنده هم از پای راست و انگشتان دست به شدت مجروح شدم. به مدت ۱۲ روز در بیمارستان حلب بستری بودم، بعد به ایران برگشتم.

عملیات خان طومان سال ۹۵ در رسانه‌های داخل کشور هم بازتاب داشت، آنجا چه گذشت؟

عملیات خان طومان ۲۱ فروردین سال ۹۵ بود. آن روز تکفیری‌ها با نقض یکطرفه آتش‌بس یا حجم سنگینی از آتش، عملیات‌شان را شروع کردند. من با سه نفر از هم‌زمان ایرانی و دو نفر از هم‌زمان افغانستانی لشکر فاطمیان در کانالی مستقر بودیم و عمده بچه‌ها را به یک پله مستقر فرستاده بودیم. با عقب‌نشینی بچه‌ها می‌خواستیم خودمان هم به سمت عقب برویم ولی آتش شدید دشمن و اینکه خط کناری ما هم سقوط کرده بود، باعث شد نتوانیم برگردیم. فضای بسیار کمی داشتیم. وجب به وجب خمپاره و موشک دست ساز چپمی و خمپاره ۲۳ میلی‌متری از طرف دشمن به سمت‌مان شلیک می‌شد. حتی نمی‌توانستیم سرمان را بالا بگیریم. شهید حسین بواس سمت راست من بود و هم‌روز رزمنده مهدی تبار و رضائی و دو تا از فاطمیون هم کنارم بودند. تکفیری‌ها با تانک به سمت ما می‌آمدند و با پیشروی آنها درگیری داشت به شکل تن‌به‌تن درمی‌آمد. یک لحظه که سرم را بالا بردم دیدم که یکی از موشک‌های دشمن دارد به طرف ما می‌آید. در چشمم بهم زدنی موشک به

دشمنی رو به روی بودیم که می‌خواست ریشه اسلام را بخشکاند. در مرحله دوم هدف ما انگیزه‌های مدافعان حرم صرفاً محدود به ایران نمی‌شود. در سرتاسر دنیا وقتی کسی دچار ظلم می‌شود، وظیفه ماست که از او دفاع کنیم. الان تنها آرزویم برگشتن به سوریه است و اینکه بتوانم باز هم در دفاع از حرم حضرت زینب(س) هر کاری که باشد انجام بدهم.

خوبی از ما با فضای جبهه مقاومت آشنا نیستی، اگر می‌شود خاطره‌ای از آن دوران برای‌مان تعریف کنی.
یک عملیات بسیاری سختی داشتیم به نام «وادی ترک» بعد از چندین مرتبه که در این عملیات اقدام کرده بودیم آخر سر موفق شدیم آن منطقه را تحت اختیار بگیریم و مواضع دشمن را فتح کنیم. در واقع این مکان دروازه آزادسازی شهرهای نبل و الزهرا محسوب می‌شد. در این عملیات همراه هم‌زمان به خاک‌ریزی رسیدیم که تکفیری‌ها احداث کرده بودند. یک نصفه روز آنجا را نگه داشتیم. تعدادی از زخمی‌ها و کشته‌های تکفیری پشت خاک‌ریز مانده بودند. دو تا تانک تیرانداز از تکفیری‌ها در پشت خاک‌ریز مستقر

بودند که اولی را توانستیم در همان درگیری به هلاکت برسانیم. ولی دومی خیلی ما را اذیت کرد. در ارتباطی که با شهید حاجی‌زاده گرفتیم به ایشان گفتیم جای خودش را عوض بکند تا بتواند تک‌تیرانداز تکفیری را بزند. حاجی‌زاده هم تک تیرانداز بود. ایشان زیر حجم آتش سنگین دشمن یک مسیری را رفت تا توانست در موقعیت خوبی قرار بگیرد. آنجا به تک‌تیرانداز دشمن مسلط شد و بعد از یکساعت درگیری خیر دادند که تک تیرانداز تکفیری خاموش شده است. بعد من و یکی از بچه‌ها توانستیم تک‌تک سنگرها را پاکسازی کنیم. سنگر به سنگر نانچک می‌انداختیم تا به یک خاک‌ریز رسیدیم. آنجا شنیدیم که صدای خس خس می‌آید. رفتم پشت خاک‌ریز دیدم چند داعشی زخمی افتاده‌اند و همان تک تیرانداز‌شان که ما را اذیت می‌کرد هم با صورت را روی خاک‌ریز افتاده و به درگ واصل شده است. وقتی پیکر او را برگرداندم، دیدم حاجی‌زاده با یک شلیک دقیق درست پیشانی او را شکافته است. تک‌تیرانداز تکفیری یک اسلحه قناسه در دستش بود و یک گلوله آربی جی و دو اسلحه هم در کنارش آماده افتاده بود.

خاطره دوم مربوط به عملیاتی به نام مستودعات می‌شود. در آن عملیات یکی از هم‌زمان به نام اسماعیل خائزاده که

طراح: علیرضا سجادی فر | شماره ۶۵۲۶

نگاه

خانواده دستواره در یک‌سال ۳ شهید داد

خانه‌ای که اهالی اش بهشتی هستند

آرمان شریف
از بعضی خانه‌ها بوی بهشت به مشام می‌رسد. آنقدر اهالی پاک خانه زندگی کرده‌اند که می‌توان از هوای خانه‌شان بوی بهشت را استشمام کرد و مدهوش شد! خانواده شهیدان دستواره از همین دست خانواده‌هاست. خانه آنها در سال ۱۳۶۵ ناگهان از وجود سه پسرشان خالی شد تا جز چند قاب عکس و برگ‌هایی از خاطره، چیز دیگری از پسرهای باقی نماند.

علی‌آباد

در یکی از کوچه پس‌کوچه‌های جنوب تهران و در منطقه علی‌آباد خانه‌ای کوچک ولی پر از عشق و صفا قرار داشت که روزی پسرهای خانواده در آن بازی می‌کردند. آن روزها کسی فکرش را نمی‌کرد که ناگهان، خانه از وجود حسین، محمدرضا و محمد خالی شود و دیگر هیچ چیزی نتواند جایشان را پر کند. سال ۱۳۶۵ سخت‌ترین سال برای خانواده دستواره بود. حسین، محمد و محمدرضا در سال ۱۳۶۵ شهید گوارای شهادت را نوشیدند و به سوی معبود پر کشیدند. مزار سه برادر کنار هم در بهشت‌زهار قرار دارد و نام‌ها و تاریخ روی سنگ مزارشان توجه رهگذری را به خود جلب می‌کند.

سید حسین

سیدحسین دستواره اولین شهید خانواده بود. در ۲۹ خرداد ۱۳۶۵ در منطقه مهران به شهادت رسید و با سوز و گذار زیادی در بهشت زهرا به خاک سپرده شد. زمانی که حسین به شهادت رسید، برادرش محمدرضا در جبهه مسئولیت‌های مهمی بر عهده داشت. محمدرضا قائم مقام لشکر ۲۷ بود و حسنگی ناپذیر در جبهه‌ها فعالیت می‌کرد. اهالی خانواده برای عشق‌بازی با خدا پای به میدان نبرد گذاشته بودند و هر کدام مسیبر خودشان را می‌رفتند. اینگونه نبود که حضور حسین، مانع جبهه رفتن محمدرضا شود؛ یا مسئولیت محمدرضا، حسین را از خدمت و کار معاف کند، همه با هم در جبهه علیه دشمن متجاوز می‌جنگیدند.

قبر خالی

پس از شهادت حسین، وقتی او را در بهشت‌زهار خاک کردند، محمدرضا خطاب به پدر گفت، آن دو قبر کناری را خالی نگه دار، چرا که به زودی او هم در کنار برادرش به خاک سپرده می‌شود. محمدرضا، سابقه چندین بار جانبازی داشت و با وجود شهادت برادر، هیچ‌گاه جبهه را ترک نکرده بود. محمدرضا می‌دانست که به زودی شهادت نصیبش خواهد شد. خیلی طول نکشید تا آرزوی او نیز برآورده شد. محمدرضا دستواره در ۱۳ تیرماه در مهران به شهادت رسید تا خانواده دستواره در کمتر از یک ماه، داغ دو جوان رعناش را ببیند. شهادت حسین و محمدرضا برای پدر و مادر خیلی سنگین بود. اما آنها شرایط حساس کشور را درک می‌کردند و دم نمی‌زدند. مادر ناراحتی‌هایی را با خود به خلوتی می‌برد و بدون اینکه کسی بفهمد، با خدای خودش راز و نیاز می‌کرد.

سید محمد

با وجود شهادت دو برادر، محمد هیچ‌گاه جبهه را ترک نکرد. سیدمحمد آنقدر در جبهه ماند تا اینکه در ۲۰ ماه ۱۳۶۵ در جریان عملیات کربلای ۵ و در منطقه شلمچه به شهادت رسید. حالا حرف محمدرضا به حقیقت پیوسته بود. پدر دو مزار کناری حسین را خالی نگه داشته بود ولی اصلاً تصورش را نمی‌کرد به این زودی دو پسر دیگرش را با دست‌های خودش در آن مزارها بگذارد. حالا سه برادر در کنار هم به آرامی خوابیده‌اند و نشان از مقاومت، فداکاری و ایثار یک خانواده در روزگاری سخت دارد. شهیدان دستواره سندی بر مظلومیت این خانواده هستند. خانواده‌ای که اکنون مردم قدرداران کار بزرگ‌شان هستند و ایثارشان را می‌فهمند. خانه‌ای که حالا به حسینی تبدیل شده ولی همچنان بوی بهشت از آن به مشام می‌رسد. زمانی افرادی بهشتی در آن خانه می‌زیستند که هنوز خلوص و شوق‌شان از در و دیوار خانه احساس می‌شود.

جدول

۸		۲		۵		۱
۲	۱			۳		۸
			۹			۶
			۸	۵		
		۳				۴
		۹	۷			
			۹		۳	۱
				۴		
					۲	۵

جدول سودوکو

ارقام ۱ تا ۹ را طوری قرار دهید که در هر ردیف، ستون و مربع‌های کوچک سه در سه فقط یک‌بار به کار روند.

جدول کلمات متقاطع

با پاسخ جدول شماره ۶۵۲۵

ا	ب	پ	ت	ث	ج	ح	خ	د	ذ	ر	ز	س	ش	ص	ض	ط	ظ	ع	غ	ف	ق	ک	گ	ن	ی
ب	س	ا	د	ا	ب	ص	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا
د	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب
ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب
ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب
ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب
ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب
ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب
ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب
ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب
ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب
ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب
ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب
ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب
ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب
ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب
ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب
ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب
ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب
ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب
ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب
ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب
ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب
ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب
ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب
ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب
ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب
ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب
ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب
ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب
ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب
ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب
ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب
ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب
ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب
ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب
ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب
ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب
ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب
ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب
ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب
ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب
ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب
ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب
ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب
ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب
ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب	ا	ا	ب												